

Hans sidste jul

1

"Jeg synes ikke, vi kan være andet bekendt," sagde Janne. "Hvis lægerne har ret, er det fars sidste jul. Det mindste, vi kan gøre, er da at invitere ham."

"Vi skylder ham ikke noget," sagde hendes bror. "Han har sgu aldrig interesseret sig for os, da vi havde brug for det. Nu kan det da være lige meget."

"Det er vores far, Lasse, uanset hvad. Han er en gammel mand."

"Har du helt glemt alle de gange, hvor vi sad og ventede på ham, og han bare blev væk? Hvor grimt han talte til mor, når hun prøvede at få ham til at leve op til sit ansvar? Hvordan han kaldte hende en idiot, mens vi hørte på det?"

"Det er så længe siden."

"Ja, men det blev da ikke bedre, da vi blev voksne ... Han glemte vores fødselsdage, sked på alle aftaler. Kom han måske og besøgte dig, da du havde fået tvillingerne?"

"Han sendte en buket."

"Ja, flere uger senere." Lasse tog en småkage og lænede sig tilbage i stolen, så man kunne beundre hans flade, veltrænede mave under den kridhvide skjorte. Hans lyse, tilbagestrøgne hår var ved at blive tyndt, men han var stadig en usædvanligt flot mand, tænkte Janne, der havde arvet sin mors runde former og blanke, kommunefarvede hår. Lasse lignede til gengæld sin far på en prik, men det skulle man nok ikke nævne lige nu.

"Men han *gjorde* det da," sagde hun stædigt. "Han sendte en buket, så snart han havde tid, og den havde været dyr."

"Far er en egocentrisk skiderik, og det ved du udmærket."

"Jo, men ..."

Janne vidste ikke, hvad hun skulle sige. Lasse havde jo ret. Faren var skredet fra deres mor, da Janne og Lasse var henholdsvis tre og et år, og nej, han havde på ingen måde forsøgt at lade, som om han elskede sine børn, tænkte hun og børstede nogle krummer af bordet. Janne havde ikke tal på de mærkedage, han havde været budt med til uden så meget som at gide svare på invitationen. Tage Jeppesen var prototypen på den fraværende far.

Det havde derfor været noget af en overraskelse, da han efter sin ekskones pludselige død for to et halvt år siden havde indledt en sand charmeoffensiv: Alt for store gaver til børnebørnene, middagsinvitationer til de voksne, postkort fra sine rejser rundt om i verden. Det var, som om han havde bestemt sig for at gøre afbigt for alle de mange års forsømmelser, blive en rigtig far nu, hvor han var den eneste forælder, de havde. Langsomt, langsomt var hans voksne børn nået frem til en slags forsigtig accept af det nyskabte forhold.

Og så var diagnosen kommet for få måneder siden: Kræft i bugspytkirtlen. Efter en frugtesløs operation, fulgt af kemo- og strålebehandlinger, havde specialisterne givet op. Sygdommen havde spredt sig for meget, og Tage måtte forberede sig på at dø inden for en overskuelig fremtid. Nyheden havde hans børn modtaget med blandede følelser. Selvfølgelig var det synd for manden, at han var uhelbredeligt syg, men skulle de være helt ærlige, betød det ikke meget for nogen af dem. Alligevel var Janne blevet blød, da den gamle mand for nogle dage siden havde ringet for at invitere sig selv til juleaften i sin datters og svigersøns sommerhus. Det var hans sidste ønske, havde han sagt. En rigtig familiejul.

Janne så på sin bror. "Jeg *har* altså sagt ja."

"*Hvad* har du?" Lasse lagde armene over kors. "Så kommer jeg ikke i år."

"Jo, Lasse. Det gør du. Ellers bliver børnene skuffede."

Han rystede på hovedet. "Så tager han vel også Vivian med?"

"Åh ja." Janne skar en grimasse. "Hende slipper vi ikke for." Farens nyeste damebekendtskab, en velkonserveret dame i tresserne, opfattede sig selv som en usædvanligt velbegavet og interessant personlighed og målte alle andre ud fra den høje standard, hun selv mente at have sat. Omgivelserne havde det ikke helt på samme måde. Hendes manglende situationsfornemmelse og hang til klicheer, der blev serveret som dybe, originale sandheder, var allerede nu legendarisk i familien, og en juleaften med hende stod ikke ligefrem højt på nogens ønskeliste.

"Det bliver helt uudholdeligt, kan du ikke se det?"

"Jo, men ..." Janne rakte ud efter Lasses hånd. "Du må ikke svigte os, Lasse. Jeg kommer aldrig igennem det her uden dig."

Hendes bror så på hende nogle sekunder. Så gav han efter, som hun havde forudset. Lasse gjorde som hovedregel alt, hvad hans storesøster sagde. "Okay. En enkelt aften kan jeg vel overleve."

"Tak. Men øh ..." Janne slog blikket ned. "Det bliver nok lidt mere end en aften. De overnatter."

"Overnatter?"

"Far er for syg til at køre den lange tur hjem, og han synes, Vivian skal have mulighed for at drikke vin juleaften."

"Og det sagde du ja til?" Lasse stirrede på hende. "Du er ikke rigtig klog, Søs."

I det samme kom Jannes mand ind i stuen. "De sover næsten nu." Bo trak døren på klem efter sig. "Vi læser alle Narnia-bøgerne fra en ende af," sagde han henvendt til Lasse og tog plads ved siden af Janne. "Ella og Frida elsker dem." Sofaens fjedre knagede under hans tungtbyggede, muskuløse krop. Han duftede af nyvaskede børn og varm dyne. Bo rettede de mørkebrune øjne mod sin kones ansigt. "Er der noget galt? I ser så alvorlige ud."

"Vi taler om juleaften. Far og Vivian og ... du ved."

"Jo tak." Bo så på sin svoger. "Hvad synes du?"

"Jeg synes, det er hul i hovedet. Men nu har Janne jo sagt ja, så ..." Lasse trak på skuldrene. "Vi skal nok klare det."

"Luk øjnene og tænk på fædrelandet."

"Noget i den stil, ja. Eller i dette tilfælde: Luk ørerne og tænk på arven."

"Vi kunne i hvert fald godt bruge nogle penge," sagde Bo.

"Er I på røven?"

"Mon ikke."

"Vi kan godt mærke krisen, det er helt sikkert," tilføjede Janne, der passede telefon og regnskaber i mandens tømrerfirma.

Bo nikkede. "Det hele ligger stille for tiden."

"Det er jo vinter," sagde Lasse.

"Ja, men det er meget værre, end det plejer. Bliver det ved på den her måde, må vi fyre mindst én af svendene," sagde Bo. "Faktisk kræver det lidt af et mirakel, hvis vi skal undgå en konkurs."

"Jeg kender det," sagde Lasse. "Vi måtte sige farvel til to mand på værkstedet i oktober." Lasse var sælger hos en mellemstor bilforhandler. "Det er sgu hårdt, når det er folk, man har kendt i årevis."

"Men *dit* job er da sikkert nok, ikke?" spurgte Janne.

"Det er jeg bestemt ikke overbevist om. Tallene går den forkerte vej, og jeg har direktionen i nakken hele tiden." Han lavede en grimasse. "Går det helt galt, må jeg sælge min lejlighed. Medmindre, selvfølgelig, vores kære far snart stiller træskoene. Når først vi får den store kasse solgt, skulle vi da meget gerne stå med et par millioner hver. Det er lige akkurat nok til en frisk start."

"Uh, det lyder så kynisk." Janne rykkede lidt længere ind i sofaen, så hun sad tæt op ad sin mand.

Bo gav hendes skulder et klem. "Det *er* kynisk," sagde han. "Og hvad så? Det er jo sandt. Når Tage dør, er både Lasses og vores økonomi reddet."

"Jeg ved det godt."

De sad lidt uden at sige noget.

"Godt," sagde Janne og rettede sig op. "I første omgang skal vi altså holde jul og få det bedste ud af det. Lad os tale om det praktiske."

Den følgende halve time gik med at skrive lister og fordele arbejdsopgaver. Indkøb, gaveshopping, rengøring. Janne og Bo ville tage op i sommerhuset en dag i forvejen og tænde op, så der var gennemvarmt, når Lasse ankom lillejuleaftensdag. Og Lasse tilbød at hente juletræ sammen med ungerne. Der var nok at tage fat på.

Midt i det hele ringede Jannes mobil. Hun tjekkede skærmen. "Det er far," sagde hun træt. "Hvad har han *nu* fundet på?" Hun tog imod opkaldet, idet hun forlod stuen.

Da hun kom ind igen, havde de to svogre ryddet kaffekopperne væk og erstattet dem med en flok duggede øldåser og tre glas. Janne satte sig på kanten af sofaen uden at sige noget.

"Dårlige nyheder?" sagde Bo og rakte hende en øl. "Du er helt bleg."

"Vi er blevet inviteret til bryllup," sagde hun.

"Hos hvem?"

"Far og hans henrivende Vivian, såmænd."

Lasse fik en slurk øl i den gale hals og begyndte at hoste.

"Hvornår?" Bo hævede stemmen for at overdøve ham.

"Tredje juledag," sagde Janne.

"Det er jo lige om lidt!"

"Han har jo ikke så meget tid at løbe på."

Lasse havde igen fået kontrol over sin stemme. "I er godt klar over, hvad det betyder, ikke?"

"Hvad mener du?"

"Så ryger halvdelen af den samlede arv. Desuden kan vi ikke bare lige sætte huset til salg, så længe Vivian er i live."

Janni rynkede brynene. "Skal vi ikke skrive under på et eller andet først, hvis hun skal sidde i uskiftet bo?"

"Det må vi se at få undersøgt. Jeg skriver i hvert fald ikke under på noget som helst, der kan gavne den dumme kælling."

"Amen til det."

De sad lidt i tavshed, hver især fordybet i tanker. Det gik op for Janne, i hvor høj grad hun på det underbevidste plan havde kalkuleret med arven fra deres far. Hun og Bo havde aldrig åbent drøftet det, men inde i hovedet havde udsigten til snart at arve de mange penge alligevel gjort, at hun havde turdet tro på fremtiden for deres lille firma. Alt det var slut nu, tænkte hun og kunne mærke halsen snøre sig sammen. En million var ikke nok til at redde firmaet. Det sikkerhedsnet, hun havde vænnet sig til at have med i alle beregninger, eksisterede ikke efter den 27. december, medmindre ... Nej, sådan kunne man ikke tænke. Hun løftede hovedet og mødte Lasses blik.

"Hvis bare han ville kradse af inden da," sagde hendes bror.

"Lasse!"

"Hold nu op, Søs. Du tænkte nøjagtig det samme. Jeg kunne se det på dig."

Janne trak på skuldrene. "Det er forskel på at tænke noget og så at sige det højt."

"I denne lukkede kreds kan vi vel tale frit," sagde Lasse og drak af sin øl. "Her er vel referatforbud?"

"Jo da," sagde Janne. "Ikke også, Bo?"

"Det siger sig selv." Bo kradsede sig i de mørke krøller og smilede skævt. "Og jeg tænkte altså også det samme. Det nytter vel ikke at forsøge at tale ham fra det, vel?"

"Ikke så glad, som han lød," sagde Janne.

"Dér kan du se," sagde Lasse. "Vi er enige, alle tre. Hvis den gamle dør inden tredje juledag, er arven intakt. Det skulle da være til at arrangere."

Janne så på ham. "Sidder du og foreslår, at vi slår vores far ihjel?"

"Hvorfor ikke? Manden har i forvejen højst et par måneder tilbage."

"Jamen, hvordan?" sagde Bo. "Mord er sgu mord, uanset hvor sygt offeret er i forvejen. Mindst én af os ryger i spjældet i årevis, hvis det bliver opdaget."

"Man kunne få det til at ligne en ulykke," sagde Lasse og så ned i sit ølglas. "Give ham en overdosis af noget medicin, han tager i forvejen. Skubbe ham ned ad trappen. Drukne ham i badekarret. Han er jo svag efterhånden. Der ville ikke være den store modstand."

Janne kiggede fra sin lillebror til sin mand og tilbage igen. "I er ikke seriøse nu, vel? I sidder ikke og planlægger at slå far ihjel?"

"Nej da," Bo smilede afslappet og trak hende ind til sig. "Men man har da lov at lege med tanken, ikke?" Han kyssede hende let på munden. Hans skægstubbe kildede, selv om det ikke var mere end et halvt døgn siden, han sidst havde barberet sig. "Du skal ikke tage det så alvorligt," sagde han og kyssede hende én gang til.

Janne så på Lasse, der stadig sad med rynket pande og betragtede den sidste rest øl i glasset. "Og du, Lasse? Du joker også bare?"

Han så op. "Hvad?"

"Jeg skal bare høre dig sige, du ikke seriøst overvejer at myrde din far." Janne forsøgte at holde tonen let. "Din egen familie."

"Næh, det gør jeg vel ikke," sagde han efter et øjeblik.

Noget i hans stemme fik hende til at spørge: "Men hvad?"

"Måske var der mere idé i at slå *hende* ihjel." Lasse så på hende, nu helt nærværende.

"Hvad mener du?"

"Hvad nu, hvis Vivian kom ud for en ulykke, inden hun kunne nå at blive gift med far?" Han lagde armene over kors. "Det ville løse alle problemer. Og hende er vi jo ikke i familie med."

2.

Havde hendes bror været alvorlig den dag? Mente Lasse virkelig, at han ville slå faren eller hans kæreste ihjel, før de kunne nå at blive gift? Han slog det bare hen med et grin, hver gang Janne spurgte, men uroen blev siddende i hende.

"Hvad tror du, Bo?" spurgte hun sin mand, da de tre dage før jul var ved at gøre sig klar til at gå i seng. "Kunne han godt finde på det?"

"Lille skat," sagde Bo og trak hende ind til sig. "Du tænker for meget. Selvfølgelig kunne han ikke det. Sådan er Lasse ikke."

Janne lagde kinden mod hans brystkasse og snusede ind. Savsmuld, tænkte hun. Håndsæbe. Og en anelse frisk sved. Bo var næsten 35 centimeter højere end hun, og når de stod tæt sammen som nu, følte hun sig som et barn. Tryk og beskyttet. Hun lagde nakken tilbage og mødte hans læber. Han smagte af tandpasta.

"Du har sikkert ret," sagde hun lidt efter og begyndte at tage tøjet af. "Jeg ser syner." Hun smed sin bluse i vasketøjskurven og lod efter et øjeblik betænkningstid bh'en følge efter.

"Måske ønsketænker du bare," sagde Bo let og gik over til sin side af sengen for at tænde natlampen. "Det er der vel ikke noget mærkeligt i."

"Ønsketænker?" Janne snurrede rundt og så på ham. "Hvad er det, du tror om mig? Jeg *ønsker* da ikke, at min bror skal blive morder."

"Næh, men du må da indrømme, at det ville være ganske praktisk, om det bryllup aldrig blev til noget," sagde Bo og strakte sig. "Den arv ville virkelig falde på et tørt sted. Og helst uden at den blev halveret forinden."

"Fortæl mig noget, jeg ikke ved. Det er mig, der sidder med dine regnskaber, mand. Der er fanden til forskel på én og to millioner." Janne havde

kun trusser på og rystede af kulde, mens hun fandt en ren natkjole frem i skuffen. "Men derfra og så til at mistænke mig for at fantasere om et mord ... Du må være bindegal."

"Jeg siger jo, det er i orden, skat. Tanker er toldfri." Bo lænede sig frem og snappede natkjolen ud af hendes hænder. "Den dér konfiskerer jeg til gengæld. Haps!"

"Bo! Jeg fryser."

"Det findes der en bedre løsning på," sagde han og løftede dynen. "Kom med dig."

Janne tøvede et øjeblik. Skulle hun holde fast i sin surhed, eller ...? Den bløde dyne så fristende ud. Og Bos brede grin var virkelig afvæbnende. Hun tog en hurtig beslutning, og sekundet efter befandt hun under dobbeltdynen. Hans varme krop, hans hænder, hans læber. Hun slukkede for tankestrømmen.

*

Næste morgen ringede telefonen, netop som Bo, Janne og tvillingerne sad i køkkenet og spiste hjemmebagte vafler – en fast tradition på den første skolefri dag i juleferien. Janne genkendte ikke nummeret, men besvarede opkaldet, så snart hun havde tygget af munden.

"Godmorgen, søde." En kvinde.

"Undskyld? Hvem taler jeg med?"

"Det er da Vivian, søde skat. Kan du ikke kende min stemme?"

"Nå jo." Janne skar en grimasse til Bo, der sad og fulgte med ovre fra spisebordet. "Hej, Vivian. Jeg er så dårlig til stemmer."

Bo himlede med øjnene og rakte ud efter endnu en vaffel.

"Jeg tænkte ... Skulle vi to piger ikke tage ud og ordne indkøbene sammen lillejuleaftensdag? Altså i morgen?"

"Ellers tak, du, men alle indkøb skal overstås i dag. Vi rykker i sommerhuset i aften. Der er jo en del, vi skal nå deroppe."

"Så får vi det ordnet i dag. Jeg kan godt rykke rundt på nogle aftaler."

"Det skal du ikke tænke på, Vivian. Jeg plejer at klare indkøbene alene."

"Åh, lad os nu få lov. Vi vil jo også gerne bidrage lidt til festlighederne."

"Vi? Vil far også med?"

"Nej nej. Han skal hvile sig. Men jeg låner hans dankort. Han betaler hele gildet!"

"Det var da pænt af ham." Tankerne for rundt i Jannes hoved. De kunne virkelig godt bruge et økonomisk tilskud til julen. Gaverne havde som sædvanlig været dyrere end budgetteret, og det var jo heller ikke helt gratis at have hele familien til julemiddag. Men ligefrem gå på indkøb med Vivian? Det ville næsten være værre end at have de seksårige tvillinger på slæb, tænkte hun. "Måske kunne jeg komme forbi jer og hente det dankort?" sagde hun højt. "Eller også kan jeg bare lægge ud, og så kunne vi ordne regnskabet, når I kommer i overmorgen."

"Visse vasse. Hvornår skal vi mødes, søde skat?"

Janne lukkede øjnene i afmagt. "Godt så," sagde hun. "Jeg samler dig op klokken elleve."

*

"Hvor er indkøbene?" spurgte Bo, da hun nogle timer senere kom hjem.

"Jeg lod det meste stå i bilen. Det kan ikke svare sig at slæbe dem ind."

Janne hængte frakken op. "Hold op, hvor er jeg flad nu."

"Var det gyseligt?"

"*Not in front of the children,*" svarede hun og krammede Ella og Frida, der var kommet til og hvirvlede omkring hende som begejstrede hundehvalpe. "Her, tøser," sagde hun og halede en bagerpose med to romkugler op af indkøbstasken. "Vil I se en film?"

"Jahhh! Shrek!" råbte Frida.

"Jahhh!" stemte Ella i.

Da børnene sad inde i stuen med deres kager og yndlingsfilmen, dumpede Janne ned på en køkkenstol. "Svaret er ja," sagde hun og tog imod den kop kaffe, Bo rakte hende. "Det *var* gyseligt."

"Fortæl," sagde han og satte sig over for hende. Han havde været i gang med at bage rugbrød og havde stadig sit store kokkeforklæde på. Utroligt, som den mand altid kunne signalere overskud, tænkte Janne og nippede til den skoldhede kaffe.

"Jamen, jeg ved ikke, hvor jeg skal ende og begynde. Du ved, hvordan jeg elsker at købe ind. Gå i fred og ro og krydse af på min liste ..." Bo nikkede. Janne var berømt for sine indkøbslister, der altid var omhyggeligt redigeret, så tingene

stod opdelt i overskuelige kategorier: grønt, kolonial, mejeriprodukter. Hun vidste godt, hun var lidt af en kontrolfreak, men det beroligede hende at have styr på planlægningen hjemmefra. "Jeg plejer at gå i mine egne tanker og nusse. Men sådan var det ikke i dag."

"Næh, det er det vel ikke, når man følges med nogen." Bo smilede. "Du vil jo ikke en gang have *mig* med i supermarkedet."

"Ja, selvfølgelig var jeg forberedt på, at det ikke ville blive lige så afslappet, som det plejer. Men jeg havde godt nok ikke regnet med, det ville blive så slemt." Janne rystede på hovedet. "Alt, simpelthen *alt*, skulle diskuteres. Hvilken slags smør, jeg tog. Hvorfor jeg insisterede på økologiske æg, når der nu var tilbud på buræggene. Om det ikke var dumt at købe ribsgelé, når min far bedre kan lide tyttebær. Hvordan det kunne være, at vi ikke havde bestilt ænderne hos *hendes* slagter, der naturligvis er meget bedre end *vores*. Jeg måtte høre på et længere foredrag om de fødevarer, hun selv mener, hun er allergisk over for, og fik læst og påskrevet om alt det, mine børn ikke har godt af." Janne standsede for at snappe efter vejret. "Det var ubeskriveligt. Selv kartoflerne blev genstand for en større drøftelse; mængden, sorten og prisen. Og hver gang, vi ikke kunne blive enige, anførte hun, at det jo var *hende*, der betalte ..."

"Jeg troede, det var din far?"

"Vivian tager vist forskud på ægteskabets velsignelser på det punkt. Hun betragter helt klart fars penge som sine egne."

"Hm."

"Åh, Bo. Bare tanken om at have det kvindemenneske rendende om benene, mens vi laver julemiddagen ..."

"Kommer de ikke først klokken fem juleaftensdag?"

"Næh, næh. Vivian har i sin uendelige visdom fundet ud af, at de vil komme allerede ved frokosttid, så hun kan hjælpe med maden, og far får tid til et eftermiddagshvil." Janne skjulte ansigtet i hænderne. "Jeg er fuldstændig udkørt," sagde hun. "Og vi er ikke engang *begyndt* på julen."

Bo rejste sig. "Sæt dig ind til pigerne," sagde han. "Jeg rydder op her, og så tager vi op i sommerhuset med det samme. Jeg *har* pakket pigernes ting."

"Åh, du er en engel. Men hvad med rugbrødet?"

"Jeg tager bare dejen med derop. Så kan jeg bage i aften."

*

"Det lyder, som om du er ved at være mør," sagde Lasse i telefonen senere samme aften, da Janne havde gentaget sin gribende reportage fra dagens helvedes-shopping.

"Hvad mener du?" Janne stod på sommerhusets læside og røg en cigaret. Skyerne dækkede for stjernerne, og mørket var næsten totalt. Frosten fik græsset under hendes fødder til at knitre, og hun kunne høre noget pusle i hasselhegnet. "Hvordan mør?"

"Du ville da ikke være særlig ked af det, hvis Vivian fik en tagsten i hovedet og døde."

"Næh." Janne betragtede gløden på sin cigaret, en lysende orange prik i det ellers uigennemtrængelige mørke. "Det kan jeg ikke påstå." Hun forklarede sin bror om Vivians insisteren på at hjælpe med maden juleaftensdag. "Jeg kan ikke gøre noget rigtigt i hendes øjne," sagde hun. "Hun taler til mig, som om jeg er en vanartet teenager, der lige er flyttet hjemmefra og skal til at lære at lave mad. Jeg er 39, for pokker."

"Det lyder, som om den jul godt kan blive lidt af en balancegang."

"Det bliver et helvede."

Lasse lo. En svag klirren røbede, at han sad med en drink ved hånden. "Så forestil dig, hvordan det bliver at dele dødsboet sammen med hende om et par måneder."

"Åh, helst ikke."

"Hvis hver eneste genstand i det store hus skal have en lille, grådkvalt og samtidig informativ tale med på vejen, så bliver det månedlang proces."

"Lasse, for fanden ... Tal ikke om det!"

"Jamen, sådan bliver det, Søs, hvis de gennemfører det bryllup. Om fem døgn er de gift, medmindre vi gør noget aktivt for at forhindre det."

"Tror du, Bo har ret? At vi måske kan tale far til fornuft? Han må da også kunne mærke, hvor svært vi har det med Vivian."

"Det er vel netop derfor, han vil sikre hende økonomisk ved at gifte sig med hende. Jeg tror faktisk, manden elsker hende. Han vil til enhver tid tage hendes side i en konflikt." Lasse holdt en pause. "Så nej, jeg tror ikke, det ville give andet end problemer at tale med ham."

Janne stod tavs og røg med skuldrene trukket op mod kulden, mens hun holdt mobilen med sine forfrosne fingre.

"Janne? Er du der?"

"Ja."

"Hvad siger du? Skal vi fremskynde processen lidt? Far står bogstaveligt talt med det ene ben i graven. Et lille skub i ryggen, og så ..."

"Ikke far. Det har jeg sagt."

"Men Vivian?"

Hun holdt endnu en lang pause. Smed cigaretskoddet på jorden og trådte omhyggeligt på det, til det var helt slukket. "Bo må ikke vide noget," sagde hun så. Hun havde dæmpet stemmen til en hvisken, selv om der var ti-femten meter hen til døren.

"Hvorfor?"

"Det må han bare ikke. Han er sådan et ordentligt menneske."

"Og det er vi to ikke?"

"Jo, selvfølgelig, men ..." Janne rømmede sig. "Desuden er det vores familie, ikke hans."

"Så du er med på den?"

"Hvordan havde du forestillet dig, det skulle foregå?"

"Det ved jeg ikke. Måske kunne man få det til at se ud som et hjemmerøveri? Eller et tilfældigt tasketyveri med dødelig udgang?"

"Lasse, altså. Du ville blive knaldet med det samme."

"Måske." Det klirrede igen. "Det bedste ville selvfølgelig være at få det til at ligne en ulykke," sagde han så.

Ny pause.

"Jeg er nødt til at gå ind nu, Lasse. Jeg fryser helt vildt."

"Smut med dig. Vi kan tale videre om det i morgen. Er det tidligt nok, hvis jeg er der klokken tolv?"

"Det er perfekt. Bare træet kan nå at tørre, så vi kan pynte det om aftenen."

"Det kan det sagtens."

Janne var nået helt hen til døren. "Vi ses, Lasse."

"Janne?"

Hun stoppede midt en bevægelse, med den ene hånd hvilende på dørhåndtaget. "Ja?"

"Mente du det?"

"Hvad?"

"Det med Vivian? Skal jeg tænke seriøst over en løsning?"

Janne vendte sig og kiggede ned langs indkørslen, der var oplyst af et par gamle gadelamper, Bo havde fundet på en auktion for et par år siden. Æbletræet, som hun havde plantet det første år, de havde huset, kunne netop anes i den ene lyskegle. Alle de arbejdstimer, de havde lagt i ombygningen af det lille husmandssted. Alle de drømme, alle de tanker og planer og forhåbninger. Lejligheden derhjemme i Hvidovre var bare en ganske almindelig lejebolig, og huset her var det eneste sted, de ejede. Hvis firmaet gik ned, ville sommerhuset være det første, der røg; det var både hun og Bo helt klar over. Hun kunne næsten ikke tænke tanken til ende, men efter at faren havde fået sin diagnose, havde det heller ikke været nødvendigt. Når han var væk om et par måneder, ville alting løse sig. Medmindre, naturligvis, at den heks til Vivian fik slået klørerne i ham og arven forinden.

"Ja," sagde Janne omsider. "Ja, det synes jeg, at du skal, lillebror."

3

"Ih, som de børn dog larmer!" Vivian forsøgte at lyde spøgeful, men irritationen gik tydeligt igennem.

Ella og Frida havde meldt sig frivilligt til at samle alt det brugte, iturevne gavepapir sammen i et par store plasticsække, og det gik ganske rigtigt ikke stille af sig. Faktisk var de mere optaget af at kaste papiret efter hinanden end at putte det i sækkene. Tvillingerne vidste udmærket, at oprydningen var sidste programpunkt inden sengetid, og de ville helt klart have så meget morskab ud af projektet som muligt, mens de voksne sad og fladede ud med kaffekopper og cognac. Lasse studerede sin gave fra Janne, et avanceret pulsur med et hav af funktioner, han med garanti aldrig ville få brug for. Faren sad i en lænestol og sov

tungt. Hans gråhvide ansigtshud hang slapt om de skarpe kindben, og hænderne så unaturligt store ud til de tynde arme. Manden var blevet tyve år ældre på få måneder. Nu, hvor sygdommen var ved at få bugt med ham, var det ikke til at forstå, at de havde kunnet hade deres far så indædt hele deres liv.

"Er det ikke snart puttesovetid for små prinsesser?" fortsatte Vivian, da Janne ikke svarede. "De virker noget overtrætte."

"De er seks år, det er juleaften, og de har spist for meget sukker," sagde Janne. "Hvad havde du regnet med?"

"De behøver vel ikke fare sådan rundt."

"Måske skulle du næste gang holde jul i et barnløst hjem."

"Nå nå," sagde Vivian. "Jeg har da selv børn."

"Ét barn. Og det er over tredive år siden, han var i den alder."

"Han vidste i hvert fald, hvor grænserne gik." Vivians smil nåede ikke længere end til mundvigene. "For tredive år siden fik børn fik simpelthen ikke lov at dominere så meget."

"Hvad synes du, vi skulle have gjort i aften? Bundet ungerne til en krog uden for døren med en skål vand?" Janne kunne godt selv høre, hvor skinger hendes stemme var. Men efter mange timers hårdt tilkæmpet selvkontrol var den høflige fernis ved at være slidt. "Pigerne *bor* her faktisk, Vivian. De har ret til at være her. De er en del af familien."

Vivian så på hende. "I modsætning til mig, mener du? Må jeg minde dig om, hvem der betaler gildet i aften?"

"Selvfølgelig er det ikke det, Janne mener," sagde Bo på sin sædvanlige rolige facon. "Du er da også en del af familien."

"Hvad ved du om, hvad jeg mener, Bo?" Raseriet føltes som en hyletone i ørerne. "Der *er* da forskel på at være gæst og ..." Hun standsede, kunne slet ikke få ordene sat ordentligt sammen. "Jeg synes bare, pigerne har været søde og glade hele aftenen. Jeg forstår ikke, hvorfor de pludselig skal gøres til et problem, bare fordi *hun* ..."

"Hvad taler I om?" spurgte Frida, der havde fornemmet den dårlige stemning og nu stod og lænede sig op ad sofaens armlæn.

"Ikke noget, lille skat," sagde Bo og rejste sig. "Men det er ved at være Narnia-tid. Er I klar?"

”Vi er for trætte til at arbejde mere,” sagde Ella og slap grebet i sin halvt fyldte plasticsæk, mens hun med en dramatisk bevægelse tørrede lidt imaginær sved af panden. ”Vi har arbejdet og arbejdet.”

”Det er fint, Ella,” sagde Janne. ”Jeg skal nok rydde resten af gavepapiret op. Smut I bare i seng.”

”Er der flere lakridskonfekter?”

”Ikke til dig, min fine ven.” Bo snappede sin datter op og holdt hende i et fast greb, før hun kunne nå at stikke en hånd i skålen. ”Din lille mave kan ikke klare mere slik nu. Kom, så går vi ud og børster tænder.”

Få minutter senere var der faldet ro over stuen. Lasse sad stadig og pillede ved sin julegave, som om han slet ikke havde bemærket sammenstødet mellem de to kvinder, og faren snorkede let i sit hjørne. Janne begyndte at rydde kaffekopper og tomme glas ud i køkkenet, mens hun undgik Vivians blik.

Det havde været en hård aften. Den ”hjælp”, Vivian havde pånødet sine værtsfolk, og som var den direkte årsag til, at hun og Tage havde insisteret på at troppe op allerede midt på dagen, havde bestået i et uafbrudt lydspor med kritiske bemærkninger om Jannes madlavning, borddækning og arrangementet generelt. Praktisk havde der ikke været meget at hente. Gang på gang havde Vivian påtaget sig en opgave, som så udviklede sig til at blive endnu mere besværlig for Janne, end hvis hun havde udført den selv fra starten. Hvem skulle for eksempel have troet, at produktionen af noget så simpelt som rødkål kunne afføde så mange komplikationer? Der var noget galt med kniven (den var af et forkert fabrikat og lå derfor forkert i Vivians hånd) såvel som med skærebrættet (som ikke var i nylon ligesom Vivians eget). Rødkålen var ikke helt så god som den, de ville have fået, hvis de havde handlet i Vivians foretrukne supermarked. Projektet var endt med, at Vivian gav op en fjerdedel inde i snitningen. Resten af tiden stod hun bare og kommenterede, mens Janne færdiggjorde arbejdet. Nellikerne, ribssaften og de andre ingredienser fik hver sin kritiske bemærkning med på vejen, og kogetiden blev analyseret indgående og ordrigt. Alligevel gjorde Vivian inde ved bordet opmærksom på, at det var *hende*, der havde stået for denne ret, mens Janne sydede indvendig. Den ældre dame tog også glad æren for Bos risalamande, som hun havde pisket flødeskummet til, og for kirsebærsovsen,

som ganske vist var færdigkøbt, men som hun personlig havde valgt på supermarkedshylden.

Efter maden var Vivian fortsat: Hvordan lysene på træet skulle tændes på den korrekte måde, hvilken rækkefølge, salmerne skulle synges i, hvem der skulle fordele gaverne (det skulle Tage, naturligvis – som familiens ældste – selv om manden knap nok kunne rejse sig fra sin stol og derfor måtte lade hvervet gå videre til Vivian selv). Gaveuddelingen blev suppleret med oplysninger om, hvor meget faren havde betalt for hver enkelt gave, og hvilke forretninger Vivian havde fundet dem i ("Han kunne jo ikke selv magte at gå i butikker, vel, Tage? Vi må passe godt på jeres far, ikke?"). Faren nikkede og smilede til alt, hvad hun sagde, himmelhenrykt for opmærksomheden.

Janne havde altid vidst, at hendes far var en egocentrisk mand, men Vivian slog ham dog med flere længder, tænkte hun nu, mens hun hældte vand og opvaskemiddel i baljen og gik i gang med dagens sidste opvask. Vivian var det mest selvhenførende, man kunne forestille sig. Uanset hvad der foregik, havde hun altid oplevet noget tilsvarende, blot meget mere opsigtsvækkende. Udtrykte nogen et synspunkt, kunne Vivian ikke vente med at overtrumfe med sit eget. Hun var her, der og alle vegne. De eneste pauser opstod, når hun gik på toilettet, hvor Janne havde hende stærkt mistænkt for at gennemgå medicinskabets indhold.

Janne fattede ganske enkelt ikke, at hendes far kunne holde det kvindemenneske ud; at han ligefrem så ud til at nyde hendes selskab. Men måske var det, fordi hun med sin evne til at dirigere søgelyset hen i sin egen retning samtidig fik sat spot på ham. Hvilket tydeligvis passede ham glimrende. Havde han ondt et sted, sørgede hun for at oplyse de omkringsiddende om det i alle intime detaljer. Var Janne, Bo og Lasse lidt for optaget af hinanden eller børnene, gjorde hun dem opmærksom på, at faren også havde brug for deres omsorg – en omsorg, som *hun* i modsætning til *dem* gav ham døgnet rundt. "Han er jo dog jeres far," messede hun igen og igen.

Janne vaskede den sidste kaffekop af og satte den i stativet, før hun tørrede køkkenbordet over med en karklud, trak vejret dybt ind og stillede sig hen i døren ind til stuen.

"Er der nogen, som har lyst til en godnatøl?" sagde hun, helt stolt over at være i stand til at lyde som en værtinde, der sætter pris på sine gæster. "Lasse?"

"Ja tak," sagde broren og lagde omsider pulsuret fra sig. "Skal jeg hjælpe med noget?"

Janne løftede et øjenbryn. "Det er lidt sent, lillebror. Køkkenet er ryddet."

"Sorry." Han smilede skævt. "Jeg skulle bare ..."

"Nej tak, søde skat," skar Vivians stemme igennem. "Jeg må se at få din far i seng. Tage?" Hun bøjede sig over den sovende skikkelse i lænestolen. "Tage? Kom, så går vi i seng, ikke?"

"Hm?" Den gamle mand slog øjnene op og så sig forvirret om. "Sov jeg?"

"Du fik en lille skraber, ja." Vivian fik ham halet på højkant og gelejdede ham gennem stuen. "Nu skal du have dine piller, og så er det godnat."

Lasse og Janne fulgte dem med øjnene: Vivian rank og blond i sin ulastelige, røde julekjole; faren usikker på benene, støttende sig til hendes arm. Da de nåede døren til entreen, vendte hun sig: "Jeg henter morgenbrød i morgen."

"Tak, Vivian." Janne orkede ikke at forklare, at de havde fryseren fuld af hjemmebagte boller. "Det ville være dejligt."

Lasse og Janne sad i nogle minutter uden at sige noget. Lettelsen over at befinde sig i et Vivian-frit rum var enorm.

"Har du tænkt videre?" sagde Janne så.

Lasse så på hende. "Har *du*?"

"Jeg er for." Janne var svimmel af udmattelse. "Det er ikke en gang pengene mere."

"Hvad mener du?"

"Du skulle aldrig have nævnt den bodeling ... Jeg bliver ved at tænke på den. Jeg magter simpelthen ikke at gennemføre den i selskab med hende."

"Angst for bodeling." Lasse lo. "Det er sgu det særeste motiv for mord, jeg nogensinde har hørt."

Janne tog en slurk af sin øl. "Har du tænkt over, hvordan du ville gøre det?"

"Jeg tror, det er bedst, du ikke ved for meget om det."

"Hvorfor?"

"For det tilfælde, at jeg bliver opdaget. Du har børn og alting, mens jeg bare er mig selv. Jeg ville meget bedre kunne klare en tur bag tremmer." Han strøg en hånd gennem sit lyse hår. "Selv om jeg selvfølgelig helst vil være fri. Vi må håbe, at politiet tror på, det er en ulykke."

"Men kan du få det til at se ud som det?"

"Det tror jeg, ja. Men som sagt: Du får ingen detaljer. Du skal ikke involveres mere, end du allerede er."

I det samme kom Bo ind, og de skiftede emne. Efter en times tid trak Janne og Bo sig tilbage til soveværelset, mens Lasse redte op på sofaen.

*

Klokken var ti minutter over fire, da Janne vågnede ved lyden af et vældigt rabalder.

"Hvad var det?" Bo havde sat sig op i sengen.

"Børnene!" Janne var allerede ude på gulvet og gav sig ikke engang tid til at tage hjemmesko på. Hun løb på bare fødder hen over det iskolde gulv og ud i gangen. Tværs over dørtrinnet ud til badeværelset lå hendes far. Han havde revet en lille kommode med sig i faldet og lå nu helt stille, omgivet af skårene fra en vase og diverse småting. Ved siden af ham stod Lasse iført T-shirt og boxershorts.

"Tage!" Vivian masede sig forbi Janne og lagde sig på knæ ved siden af den livløse krop. "Er du der, Tage?"

Den gamle mand bevægede hovedet en smule og åbnede så øjnene. "Jeg skulle bare tisse," sagde han. "Jeg må være besvimet."

"Du er måske faldet over noget af det legetøj, der ligger og flyder overalt," sagde Vivian. "Har du ondt nogle steder?"

"Det tror jeg ikke," sagde Tage efter at have tænkt sig om et øjeblik.

"Skal vi prøve at få dig op at stå?" Vivian forsøgte at løfte ham.

"Her," sagde Bo. "Lad mig." Med et enkelt skridt stod han ude i badeværelset og fik sin svigerfar stablet på benene. "Går det?" sagde han.

"Det går fint," sagde Tage.

"Så lad os få dig tilbage i seng," sagde Vivian.

"Jeg skal altså stadig på toilettet." Tage ventede, til hele hans bekymrede familie havde forladt badeværelset, og lukkede så døren bag sig.

"Du skal ikke skyde skylden på børnene, Vivian," sagde Janne. "Der ligger ikke noget legetøj her."

"Det må så være det eneste sted i huset." Forsovet og uden makeup så Vivian betydeligt ældre ud, og det omhyggeligt indfarvede hår strittede mat og glansløst. "De er ikke så flinke til at rydde op, de små prinsesser."

"Vil du ikke nok holde op med at kalde dem for prinsesser?" sagde Janne træt.

"Det kunne have gået rigtigt galt," sagde Vivian. "Og så i hans tilstand. Han kunne have brækket halsen."

Janne så over på Lasse, der havde holdt sig i baggrunden under hele det lille intermezzo, og rynkede brynene i et ordløst spørgsmål. Han rystede let på hovedet.

Da faren og Vivian lidt senere var tilbage i gæsteværelset, tændte Janne lyset i entreen og satte sig på hug. Hun kiggede efter spor i dørkarmen. Huller efter små øskner, der kunne have holdt en tynd wire på plads, for at være mere præcis; tegn på, at nogen havde lavet en snublefælde. Men hun fandt ingenting.

"Hvad laver du?" spurgte Bo.

"Ikke noget," svarede hun og rejste sig. Hun så igen på Lasse. "Ikke noget som helst."

4.

"Det var ikke mig," sagde Lasse.

"Du må da indrømme, det var et sært tilfælde. Far kunne lige så godt have brækket halsen – og det var jo det, du ville, ikke?"

"Jamen, det *var* altså ikke mig," gentog Lasse. "Manden er gammel og syg, og det var midt om natten. Han faldt bare. Det sker."

De to søskende havde påtaget sig at fylde brændekurvene op. En god undskyldning for at få talt nattens begivenheder igennem. Det var tidligt om morgenen juledag, og mørket omkring dem var så småt ved at give plads for dagslyset. Forskrækkelsen fra i nat, da faren var faldet på vej til badeværelset,

holdt stadig Jannes mellemgulv i et jerngreb. Hun havde tilbragt resten af natten med tunge grublerier.

"Janne." Lasse lagde arm om hende. "Se mig ind i øjnene." Hun mødte hans blik. "Det. Var. Ikke. Mig. Jeg sværger."

Janne rev sig løs. "Du var sammen med ham."

"Jeg lå og sov, da det skete. Jeg kom bare derud et sekund før jer."

"Du har flere gange talt om, hvor nemt det ville være at give ham et skub."

"Jeg legede med tanken, ja. Men det var alt."

"Jeg *sagde*, du ikke måtte røre far."

"Og det har jeg heller ikke gjort. På spejderære."

Janne så på ham. "Okay," sagde hun efter et øjeblik. "Jeg tror på dig."

Lasses ansigt lyste op. "Tak." Trods den kæphøje verdensmands-facade søgte han konstant sin storesøsters accept, og Janne mærkede ømheden skylle igennem sig. Han vendte sig og genoptog arbejdet.

"Jeg har spekuleret som en gal," sagde Janne efter en lille pause.

"Ja?" Lasse fortsatte med at læsse brænde.

"Jeg synes, vi skal afblæse det hele."

Han rettede sig op og så på hende. "Hvad mener du?"

"Alt det dér med at slå Vivian ihjel. Jeg kan ikke."

"Men vi var da enige."

"I nat, da far faldt, og jeg troede ... Ja, jeg ved godt, det ikke var, som jeg troede," sagde hun, før hendes bror kunne nå at protestere. "Men det fik mig til at tænke. Bagefter. Jeg kunne ikke falde i søvn."

"Sig frem." Lasse lagde det sidste brændestykke på toppen af læsset og lagde armene over kors. "Ud med det, Søs."

"Det gik bare op for mig, hvor forkert det er. At tage et andet menneskes liv, mener jeg." Hun trak skuldrene op i en hjælpeløs bevægelse. "Du har helt ret i, at jeg er rimeligt kold over for, at far snart skal dø. Og at jeg ville være lettet, hvis det frygtelige kvindemenneske forsvandt fra jordens overflade. Der var da også en vis fryd i at lege med tanken om at hjælpe hende lidt på vej, men ..." Janne så på ham. "Det er *forkert*, Lasse."

"Hvad med arven? Kan jeres firma overleve med det halve af, hvad vi havde regnet med?"

"Det kan i hvert fald få os igennem lavsæsonen."

"Hvad så til næste år? Hvad nu, hvis I skal sælge sommerhuset?"

Janne rystede på hovedet.

"Og bodelingen?" Lasse rakte ud efter hendes hånd. "Du sagde, du ikke magtede at gå den igennem sammen med Vivian. At du ville få et sammenbrud."

"Det får jeg helt sikkert."

"Helt ærligt. Skån dig dog selv for det. Lad os gøre, som vi har aftalt."

Janne trak hånden til sig. "Nej, Lasse. Jeg kan ikke."

"Men ... hvad så?"

"Så ikke noget. Vi gør ingenting. Far og Vivian bliver gift, far dør, vi bider tænderne sammen og får den bodeling overstået, modtager vores andel af arven – og det er det. Livet er hårdt; lad os se at komme videre. I det mindste behøver vi aldrig have mere med hende at gøre, når det hele er overstået."

Lasse kløede sig i nakken. "Der er bare det ... Det er lidt sent at lave om på noget nu."

"Hvad mener du?"

"Jeg fiksede Vivians bil i nat, så den eksploderer, så snart motoren er blevet varm."

"Hvad?" Janne stirrede på ham. "Hvordan?"

"Ingen vil kunne se, at der er nogen, som har pillet ved bilen."

Jannes hals snørede sig sammen. "Du må lave det om," sagde hun.

Lasse rystede på hovedet. "Det er for sent."

"Du *må* kunne gøre noget, Lasse" fik hun fremstammet. "Jeg ville ikke kunne leve med, at vi ... at du har slået nogen ihjel."

"Så skal jeg godt nok have fart på," sagde han. "Hvis jeg skal nå det, inden hun kører."

"Hvad mener du?"

"Sagde hun ikke, at hun ville hente morgenbrød? Det var derfor, jeg gik ud og ordnede det i nat. Jeg tænkte, at det var en god anledning. Så vi kunne være sikre på, at far ikke var med i bilen, når det skete." Lasse trak halstørklædet højere op i nakken. "Måske er hun allerede kørt."

"Jeg har ikke hørt bilen ... Kom, Lasse. Vi må få hende til at blive hjemme. Jeg kan tale med hende, mens du reparerer bilen."

Han smilede skævt. "Hvornår har du sidst oplevet nogen snakke Vivian fra noget, når hun først har sat sig det i hovedet?"

"Lasse, det er alvor!" Janne gik ud af brændeskuret. "Lad den trillebør stå," sagde hun over skulderen. "Skynd dig!"

"Janne, stop!"

"Hvad?" Hun vendte sig.

"Hvis du kommer blæsende ind og begynder snakke hektisk med hende, ved hun, at der er noget galt. Tag det roligt.."

"Nå ja." Janne tog en dyb vejrtrækning og begyndte at gå i normalt tempo. Lasse hankede op i trillebøren og fulgte efter.

Da de kom ind i stuen, fik Janne straks øje på faren, der sad i sofaen ved siden af Frida og så børnefjernsyn.

"Hvor er Vivian?" spurgte Janne.

"Jeg er her, søde skat."

Janne vendte sig og lod læberne forme et smil. "Jeg kom bare i tanker om ... Du skal ikke køre efter det morgenbrød, Vivian. Vi har masser af hjemmebagte boller i fryseren, og ..."

"Jeg kører skam ingen steder," sagde Vivian.

"Nå?"

"Nej, din fars uheld i nat ... det tog virkelig på mig. Jeg fik ikke lukket et øje bagefter, og tanken om, at Tage kunne være ..." Hun duppede de tørre øjne med et sammenfoldet lommetørklæde. "Det var sådan et chok, søde. Det kan du vel forstå."

"Selvfølgelig," sagde Janne og vekslede et blik med Lasse.

"Og da din søde Bo så tilbød, at han ville køre ..."

"Jamen, vi har overhovedet ikke brug for det morgenbrød, siger jeg jo."

"Han er lige kørt. Og han tog den ene tvilling med. Ja, jeg ved ikke, hvem af dem, det var."

"Frida sidder lige dér, så det må have været Ella, ikke?"

"Ja, jeg kan slet ikke kende forskel på de små prinsesser. Måske skulle du sørge for, de fik forskellig frisure. Da min veninde fik sine tvillingedrenge, gjorde hun altid det, at hun ..."

Janne så igen på Lasse. Han nikkede og forsvandt ud ad fordøren for at bringe Vivians bil tilbage til dens oprindelige tilstand. Janne vendte igen opmærksomheden mod den stadig kværnende Vivian, der var nået til en lang udredning om, hvor godt bemeldte tvillingedrenge klarede sig i dag.

Døren gik op med et brag. Lasse stod i døråbningen.

"Hvor er din bil, Vivian?" sagde han. Hans ansigt var stift, øjnene opspilede.

"Den har Bo da taget," sagde Vivian en smule stødt over at være blevet afbrudt. "Jeg holdt jo bag ham i indkørslen, så han skulle under alle omstændigheder låne min nøgle for at flytte den, og så kunne han jo lige så godt ..."

Janne flyttede blikket fra Lasses blege ansigt til Vivians. "Kører Bo og Ella i *din* bil?" Hun holdt hånden for munden. "Åh nej."

"Hvornår kørte de?" spurgte Lasse.

"Det er vel fem minutter siden. Lige før I to kom ind." Vivian rynkede brynene. "Hør, er der noget i vejen?"

"Åh nej," sagde Janne igen.

"Ring til ham, Søs," sagde Lasse. "Nu!"

Janne trykkede på hurtigkaldknappen til sin mands nummer.

Intet svar.

Hun lagde på, da telefonsvareren gik i gang og ringede igen. Og igen. Rummet begyndte at svimle for hende. Hun ringede op igen. Det var, som om gulvet gav efter.

"Kom, sæt dig ned, Søs," sagde Lasse og greb hende, lige inden hun faldt.

"Hvad skal vi gøre?" Hun så op på ham. "Vi må ..."

"Nu må I altså fortælle os, hvad der foregår," sagde Vivian med skarp stemme. "I opfører jer, som I tror, at min bil er farlig. Jeg kan forsikre jer, at jeg passer mine eftersyn."

"Hold nu *mund*, Vivian," sagde Lasse.

Janne trykkede igen på hurtigkaldet.

"Der er ikke noget som helst i vejen med den bil," blev Vivian ved. "Man skulle tro, at I ..." Pludselig holdt hun inde, så fra det ene chokerede ansigt til det næste. "Er der noget i vejen med den bil?" sagde hun så langsomt. "Har I pillet ved den, for at jeg skulle køre galt?"

"Hvad?" sagde Tage, der havde sluttet sig til de andre. "Er der ikke nogen, der kan forklare mig, hvad der foregår?"

Janne lagde mobilen fra sig på køkkenbordet og begravede ansigtet i hænderne. Langt borte hørte hun sin brors uldne bortforklaringer, Vivians stadig mere rasende beskyldninger, farens uforstående kommentarer. Hun vidste, at hun burde sikre sig, at hendes lille datter ikke hørte mere end allerhøjest nødvendigt; at hun burde tage Frida op til sig og gå ind i et andet værelse, omfavne hende, forsikre hende om, at alt var godt. Men hun kunne ikke. Hun blev siddende sådan, sammenkrøbet, stivnet i chok, indtil hun hørte en bil i indkørslen. Så rettede hun sig op, skubbede de andre til side og løb ud til døren. Bo! Bo og Ella var hjemme igen. Der var ikke sket noget. Lasse havde forfejlet sin plan. Lettelsen skyllede igennem hende, da hun flåede døren op.

Sekundet efter vidste hun, at hun havde taget fejl. En uniformeret betjent stod på dørtrinnet. Hans makker, en midaldrende betjent med gråt overskæg, spurgte, om hun var Janne Jespersen, gift med Bo Jespersen. Hun kunne ikke sige noget, gik bare foran dem ud i køkkenet til de andre.

"Jeg er bange, din mand er kommet rigtig galt af sted," sagde ham med overskægget. "En grim ulykke heroppe på hovedvejen. Det ser ud til, at motoren simpelthen eksploderede. Det er et helt usandsynligt held, at han er i live."

"Så han er ikke ...?"

"Han er hårdt såret; forbrændinger over hele kroppen. Det ser ikke godt ud. Men han var da i stand til at bede os orientere dig, inden ambulancen kørte med ham." Han så på hende som for at sikre sig, at hun fulgte med. "Den lille pige på bagsædet ... Jeg formoder, det er jeres datter?"

Janne nikkede, kunne ikke sige noget.

"Hun er tilsyneladende uskadt, men hun er for sikkerheds skyld lige en tur på hospitalet, så hun kan blive ..."

"Det var et mordforsøg," afbrød Vivian med høj og klar røst. Fem ansigter vendte sig mod hende. Den eneste, der ikke reagerede, var lille Frida,

der var kravlet op på sin mors skød og begyndt at græde utrøstelig. Janne borede næsen ned i sin datters lyse, morgenfiltrede hår og holdt hende tæt ind til sig, mens Vivian, der tydeligvis nød at have ordensmagts fulde opmærksomhed, fortalte om sin mistanke; at offeret skulle have været hende, at det var et uheld, at ofrene var blevet Bo og Ella. Hun forklarede om søskendeparrets reaktion, da de havde hørt, hvem der kørte bilen, og forlangte, at Janne og Lasse omgående blev anholdt og sigtet for overlagt drab.

Janne sad helt stille. Tårerne løb ned over hendes kinder, dryppede ned i Fridas hår. Med ét kunne hun mærke sin bror bag sig. Han havde lagt hænderne på hendes skuldre og stod dér, helt roligt, og påtog sig skylden. Ja, han havde saboteret sin vordende stedmors bil for egen vindings skyld. Og nej, Janne havde ikke vidst noget om det før her til morgen. Hun var blevet forfærdet, havde prøvet at forhindre det. Ja, skylden var hans og hans alene.

Janne kunne ikke se på ham.

Først da de havde ført ham ud, løftede hun hovedet. Hendes blik mødte Vivians, så farens. Hun kunne se, at de ikke havde købt Lasses forklaring; at de var rystede over, det kun var ham, der ville blive straffet. Janne gengældte deres blikke uden at sige noget. Hun vidste, at hun havde gjort noget forkert ved at deltage i mordfantasierne, men hun syntes også, hun og hendes familie i den grad havde betalt prisen. Hun havde ikke noget at undskylde.

Hun blev siddende ved køkkenbordet med Frida i armene, mens faren og Vivian pakkede deres ting og ringede efter en taxi. Først da den var kørt, rejste hun sig. Hun måtte ind på hospitalet, ind at hente Ella, forsøge at få adgang til sin hårdt kvæstede mand; prøve at forstå konsekvenserne af sin letsindighed. Hvordan skulle hun nogensinde kunne se Bo i øjnene igen?

